

Hoofdstuk 1

Zaterdag 25 juli

Luuk Nootje woonde met zijn vader Huub en zijn moeder Lien in een oud huis aan de rand van Karreveen. Ze hadden het altijd hartstikke gezellig met zijn drieën, en als Teun er was met zijn vieren.

Teun Knots was Luuks beste vriend voor eeuwig en altijd. Dat was zo sinds ze vijf waren en samen waren gaan varen in een plastic bootje. Dat hadden ze niet moeten doen. De wind blies hen eerst van de kant af en daarna ondersteboven. Teun kon niet zwemmen en Luuk een beetje, en toen hadden ze elkaars leven gered. Misschien had Luuk Teuns leven een beetje meer gered dan andersom, want Luuk had Teun uit alle macht boven water gehouden en Teun had alleen maar keihard geschreeuwd. Maar zonder elkaar waren ze allebei verdronken. Nu hoorden ze voorgoed bij elkaar. Luuk mocht Teuns vader en moeder oom Bertus en tante Jans noemen, en Teun mocht oom Huub en tante Lien zeggen.

Luuk en Teun leken niet op elkaar, want Luuk had bruine stekels en Teun blonde plukken, en Teun was ook iets kleiner. En vanbinnen waren ze al helemaal verschillend. Bij Teun telde alles dubbel; als hij vrolijk was, kon hij niet meer stoppen met lachen, en als hij somber was, zat hij meteen in de diepste put van de wereld. Als Teun ging

fantaseren, wist niemand waar hij eindigde. Hij dacht dan de gekste kanten op, en nam beslissingen die niemand begreep.

Luuk noemde zoiets onhandig, maar volgens tante Jans heette dat creatief. En oom Bertus zei trots: ‘Mijn zoon heeft meer fantasie dan honderd waarzegsters bij elkaar.’

Tot de envelop kwam had Luuk nog nooit van het *Akropolis Genootschap* en hun *Rode Boekje* gehoord. Het was een zaterdag in de grote vakantie. Teun logeerde bij Luuk en ze hadden uitgeslapen. Ze deden met papa een hagelslagwedstrijdje (wie de hoogste berg hagelslag op een boterham kon maken) en Luuk won, want zijn berg was acht centimeter. Ze aten alles voor de televisie op en daarna wilde Teun duizend kussens in de hal leggen en van de trapleuning glijden.

‘Wie het hardste zacht valt!’ riep Teun uitgelaten.

Hij suisde van de leuning en plofte ondersteboven op de berg kussens, precies naast de grote envelop die door de brievenbus viel.

De envelop was hagelwit, had een gouden randje en er stond een wapen in de hoek.

Teun krabbelde overeind. ‘Who. Die is van een koning. Of van een oliesjeik!’ zei hij vol ontzag. Hij raapte hem op en rende ermee naar Luuks vader. ‘Hier is de post. Een koning of een oliesjeik wil met je vissen.’

Papa schoot in de lach, bekeek het wapen en werd nieuwsgierig. Hij scheurde de envelop open en begon te lezen. Hij keek steeds verbaasder. ‘Nou ja, hè? Huh?’

‘Wat is er, pap?’ vroeg Luuk.

‘We hebben iets geërfd. Van iemand die Gustaaf Johannes Nootje heet. Maar die ken ik helemaal niet.’ Papa keek naar het plafond, alsof daar misschien op stond wie dat was. Dat was niet zo en hij las hardop verder: ‘Uw gehele gezin wordt verzocht te verschijnen op mijn kantoor, alwaar ik volgens de laatste wens van Gustaaf Nootje zal optreden als executeur.’

‘Niet doen! Die gaat jullie doodschieten!’ zei Teun verschrikt.

‘Nee joh, een executeur is iemand die een erfenis regelt,’ legde papa uit.

‘Welke erfenis?’ vroeg mama, die de kamer binnen kwam.

‘Er is iemand dood in de familie,’ zei Luuk.

Mama wankelde en ging misschien flauwvallen, want dat deed ze wel eens.

‘Blijf staan,’ riep Luuk vlug. ‘Het is niet zo erg, want we kennen hem niet. Maar we hebben iets geërfd en dat moeten we met zijn allen komen halen.’

‘Is dat echt zo, Huub?’ vroeg mama.

Papa knikte. ‘We moeten een afspraak maken met ene meneer Adelaar. Maar waarom eigenlijk met zijn allen?’ peinsde hij.

‘Misschien is de erfenis wel een groot ding,’ verzon Luuk. ‘Dat je het niet in je eentje kunt dragen.’

‘Of het is veel geld,’ bedacht mama. ‘Misschien wel duizend euro. Hé, dat is dan voor een nieuwe bank!’

‘Het is natuurlijk een papegaai,’ zei Teun. ‘Die blijven altijd over, omdat ze honderd worden.’

Papa keek weer in de brief. ‘Ik moet hem bellen, staat hier.’

‘Nou, bel dan, pap!’ zei Luuk opgewonden.

‘Ja, bel dan, Huub!’ drong mama aan.

‘Straks vliegt hij weg,’ zei Teun bezorgd.

Papa belde en Luuk, mama en Teun keken alle drie gespannen naar papa's gezicht. Papa keek weer naar het plafond. 'Hallo, eh, dag. Daar ben ik, Huub Nootje, van de erfenis. Van de brief. Van allebei, ja. – Ja, daar wilde ik een afspraak voor maken. – Wat? – Zo meteen al? Ik weet niet of we zo snel kunnen. Wacht even.' Hij keek vragend naar mama. Mama knikte, Luuk knikte ook en Teun knikte zo hard dat zijn hoofd bijna losliet.

'Oké. Dan komen we meteen. En hoeveel is het? – Die erfenis, natuurlijk. – O, ook goed. Wat is het adres?' Papa krabbelde wat op een papiertje, zei: 'Doei', en hing op.

'Je zegt toch geen doeit tegen een notaris,' zei mama afkeurend.

'Het is een secretaris,' verbeterde papa.

'Dat is net zo deftig. Alles wat eindigt op -aris is deftig.'

'Behalve dromedaris,' zei papa droog. 'Zullen we dan maar gaan?'

'Ja. En Teun mag mee, hè?' vroeg Luuk.

'Natuurlijk,' zei papa. 'Ga het thuis maar even zeggen.'

Zo kwam het dat papa, mama, Luuk en Teun even later naar een zekere meneer Adelaar reden om een erfenis op te halen, die misschien wel iets groots was, of duizend euro, of een papegaai.

Onderweg verzonnen ze wie Gustaaf Nootje geweest kon zijn en hoe hij was overleden.

'Hij was een oude oom van mijn vader, en hij heeft een hartaanval gekregen,' zei papa.

'Of hij was een oude neef, en hij heeft zich verslikt in een pinda,' bedacht Luuk.

‘Ik denk een oom van een neef, en die is in Afrika opge-
geten door een leeuw,’ fantaseerde Teun.

‘Maar dood is dood,’ zei papa. ‘Dus het maakt geen pipo
uit.’

‘Geen grapjes, Huub. En als we daar zijn, moeten we
treurig kijken,’ vond mama.

‘Waarom? Ik ken die hele man niet,’ zei papa. ‘Ik kom
een erfenis halen, dat vind ik juist leuk.’

Maar mama vond echt dat zoiets hoorde, en toen wilde
ze nog oefenen ook. ‘Whoehoe, die arme Gerard,’ snifte ze.

‘Gustaaf!’ verbeterde papa.

‘Ja, die bedoel ik,’ snikte mama. ‘En zo plotseling!’

Daar moest papa zo hard om lachen dat hij bijna van de
weg stuurde. ‘Zeg jij maar gewoon dat het verschrikkelijk
is, en dan zeg ik niks,’ zei hij.

Hij zette de muziek harder en ze begonnen te zingen.

Meneer Adelaar woonde in een straat met losstaande
huizen en hekken met krullen en tuinen vol bloemen
en voetbalgras (zo noemden Luuk en Teun gras zonder
bulten).

Ze stapten uit en keken ongelovig rond.

‘Jeetje, jongens, moet je kijken! Wat, eh... duur!’ zei
mama vol ontzag. Ze duwde het hek open en liep op haar
tenen over de witte kiezels naar de voordeur. Papa gaf Luuk
een knipoog, en ze banjerden steentjesschoppend achter
mama aan.

Duur was wel een goed woord, dacht Luuk. De deur had
van dat dure, gekleurde glas en de bel klonk als een dure
gong. De magere, lange meneer die opendeed was ook

duur. Zijn pak, zijn glimmende schoenen, zijn horloge, zelfs zijn haar zat duur. En hij keek op een dure manier streng, met van die getuite lippen en hoge wenkbrauwen.

‘Daar bent u,’ zei de dure meneer. ‘Komt u binnen.’

Hij ging hen voor naar een kamer met een glanzend, zwart bureau en stoelen waar je gemakkelijk met zijn tweeën tegelijk in kon zitten. Dat deden Luuk en Teun meteen en ze keken nieuwsgierig om zich heen.

‘Geen papegaai,’ fluisterde Teun.

De meneer gaf papa en mama thee, ging achter het bureau zitten en zette een leesbril op. ‘Welnu,’ begon hij. ‘Mijn naam is Adalbrecht Adelaar.’

‘Huub Nootje,’ zei papa. ‘Zeg maar Huub. En dat zijn Lien en Luuk. En Teun is onze grote vriend.’

‘Dat klopt,’ zei mama. Ze was ineens zenuwachtig, want ze trok met haar neus en het kopje in haar hand rinkelde.

Meneer Adelaar knikte. ‘Mag ik u eerst van harte condoleren met het verlies van uw familielid. Het was een tragische gebeurtenis.’

‘Ja, dat hadden we nooit gedacht,’ snifte mama.

‘Ik tenminste niet,’ mompelde papa.

‘De dood komt helaas ook in de beste families voor,’ zei meneer Adelaar, alsof hij dat eigenlijk niet eerlijk vond. ‘Maar laten we ter zake komen. Gustaaf Johannes Nootje was bij zijn leven een gewaardeerd lid van ons *Genootschap* en heeft mij belast met het uitvoeren van zijn testament. Wij betreuren het uitermate dat...’

Plotseling sprak hij geen Nederlands meer. Hij maakte geluiden die vast wel woorden waren, maar Luuk verstond er niks van. Geboeid keek hij naar de dure, strakke mond waar dat allemaal uit kwam. En naar de scherpe, kromme neus, waardoor hij aan een papegaai dacht. Toen zag hij de bult en luisterde helemaal niet meer. De bult zat aan de voorkant van meneer Adelaars nek en bewoog tijdens het spreken heftig op en neer. Zat daar iets in zijn keel? Een stuk appel misschien, of een gehaktbal?

Teun zag het ook, en leunde zelfs naar voren om het beter te kunnen zien.

– op en neer – op en neer – op en neer – op en neer –

‘...*Regels* van ons *Genootschap*,’ eindigde meneer Adelaar en hij keek over zijn bril naar papa en mama.

Die keken terug alsof ze een koe zagen vliegen.

‘Nou nou,’ zei papa.

‘Dus wat is daarop uw antwoord?’ vroeg meneer Adelaar.

‘Ja. Of nee?’ vroeg mama niet heel snugger.

‘Ik zou nee doen,’ fluisterde Teun in Luuks oor.

Papa schudde zijn hoofd en ging rechtop zitten. ‘Meneer Adelaar, ik snap het niet helemaal,’ zei hij. ‘Kunt u het nog een keer vertellen in het Nederlands? Ons Nederlands, bedoel ik. Zijn we nu lid van een club geworden? Moeten we in een boekje? En om hoeveel geld gaat het nou precies?’

‘Ja, hoeveel geld precies?’ herhaalde mama.

De bult begon weer te bewegen. ‘Die club is het

Akropolis Genootschap,’ zei meneer Adelaar overdreven langzaam.

‘O,’ zei mama.

‘En u krijgt een plaats op bladzijde 37 van ons *Rode Boekje*.’

‘Nou nou,’ zei papa weer.

‘En het bedrag is vijfhonderdduizend euro.’

‘Wát?’ riepen ze alle vier.

Papa, Luuk en Teun bevroren.

Mama niet. Eerst gleed het kopje uit haar hand en spatte in duizend stukken op de grond uit elkaar, en daarna kukelde mama van haar stoel en bleef in één stuk liggen.

Papa, Luuk en Teun schrokken niet echt. Mama viel wel vaker flauw, het had iets met bloeddruk te maken en ze stond altijd weer op. In plaats daarvan staarden ze alle drie met grote ogen naar de man achter het bureau, die net een waanzinnig bedrag had genoemd.

‘Meneer Nootje, uw vrouw is gevallen,’ zei meneer Adelaar, toen papa niet bewoog.

‘Laat maar even liggen,’ zei papa. ‘Zei u nou vijfhonderdduizend euro?’

‘Uw vrouw ligt op – de – grond,’ zei meneer Adelaar.

‘Dat moet ook, dan kan het bloed terug naar haar hoofd. Dat is een half miljoen!’

‘Het bloed komt úit haar hoofd, man!’ riep meneer Adelaar.

‘Huh?’ Eindelijk keek papa wel. Op mama’s hoofd zat een bult en een bloedende schram.

‘Nee, hè.’ Vlug pakte papa een zakdoek en depte mama’s hoofd onhandig schoon. ‘Gelukkig, alleen maar een schaafje. Kom op, Lientje. Wakker worden. We gaan naar huis. Of nee, we gaan een nieuwe bank kopen. Lien? Word wakker! We zijn rijk!’

‘Halt,’ zei meneer Adelaar scherp. ‘Ik ben nog niet uitgesproken. Ik moet u uitleggen hoe het zit met het boekje en het lidmaatschap.’

‘O, dat hoeft niet, hoor,’ zei papa. ‘We nemen wel alleen het geld. Zal ik mijn rekeningnum...’

‘Meneer Nootje, ga zitten en luister!’ beval meneer Adelaar, zo plotseling dat Luuk en Teun elkaar geschrokken vastgrepen. Papa schrok ook, want hij kwam pardoes over-eind en plofte gehoorzaam in zijn tweepersoonsstoel terug.

En terwijl mama voor pampus op de grond lag, vertelde meneer Adelaar hoe het zat.

Hoe het zat was nog best ingewikkeld. De familie Nootje kreeg het geld alleen als ze lid werden van het Genootschap, en daarvoor moesten ze eerst een *Test* afleggen.

‘Dat is dezelfde *Test* die al onze leden ieder jaar doen en toevallig is dat al over een week. Als u slaagt, bent u lid. En als u lid bent, mag u in ons *Rode Boekje* staan en krijgt u het geld. Zo staat het in de *Regels* en zo staat het in het testament. Begrijpt u dat?’

Papa krabde op zijn hoofd. ‘Eigenlijk niet,’ zei hij. ‘Wat mij betreft slaan we die gekke regels over. En in zo’n gekleurd boekje hoeven we ook niet.’

Nu had papa iets verkeerd gezegd. Meneer Adelaar stond met een ruk op, stapte over mama heen, ging kaarsrecht voor papa’s stoel staan en klapte zijn hakken tegen elkaar. ‘U beledigt hier dé *Regels* van hét *Akropolis Genootschap*,’ blafte hij, alsof hij een legercommandant was en papa zojuist landverraad had gepleegd. ‘Ons hele lidmaatschap draait om die *Regels*. Alle leden houden zich daar strikt aan, iedere dag, ieder uur, elk moment. Ze staan stuk voor stuk in ons *Blauwe Boekje*, en dat krijgt u straks mee naar huis.’ Met een ferm gebaar stak hij een *Rood*

Boekje in de lucht. 'En dít is ons *Rode Boekje* met al onze leden. Gustaaf Nootje staat op bladzijde 37. Gustaaf Nootje is dood en bladzijde 37 is nu voor u. Zo staat het in de *Regels* en *Regels* zijn *Regels*.'

'O,' zei papa.

